

Ο Κατανυκτικός Εσπερινός της Συγγνώμης στο

Μέσα

σε κλίμα κατάνυξης και περισυλλογής και με την παρουσία πλήθους πιστών τελέσθηκε ο Α΄ Κατανυκτικός Εσπερινός της Συγγνώμης στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Ιλίου.

Στον Εσπερινό χοροστάτησε και μίλησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιλίου, Αχαρνών & Πετρουπόλεως κ. Αθηναγόρας, ενώ συμμετείχαν πολλοί οι Ιερείς της Μητροπόλεως.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην φράση του Ψαλμού του Δαβίδ που ακούμε στο Μεγάλο Προκειμένο. «Μη αποστρέψεις το πρόσωπόν σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. Πρόσχευς τη ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν» (Ψαλμ. 68,18-19). «Ο στίχος αυτός του Δαβίδ είναι προφητικός και εκφραστικός. Ο άνθρωπος που είναι αποστερημένος από την όψη του Θεού και βρίσκεται μόνος και εγκαταλελειμένος. Και ο Χριστός προσευχόμενος στην Γεθσημανή βρίσκεται και Αυτός μόνος και εγκαταλελειμένος. Εκεί ο Θεάνθρωπος Ιησούς, προσεύχεται και παρακαλεί τον Πατέρα να παρέλθει το Ποτήριο που θα τον οδηγήσει στον Θάνατο, που όμως θα οδηγήσει τον Άνθρωπο στη λύτρωση. Γι αυτό και παρακαλεί και

ικετεύει τον Πατέρα να μην αποστρέψει το πρόσωπόν Του από του παιδός του. Και ο Θεός για πρώτη φορά, δεν αποστρέφει το πρόσωπό Του από τον άνθρωπο και λυτρώνει τον Χριστό με το να του δώσει δύναμη για την Σταυρική πορεία.»

Σε άλλο σημείο ο κ. Αθηναγόρας τόνισε ότι «η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή δεν έχει σκοπό να μας κάνει καλύτερους ανθρώπους, αλλά είναι μια μεγάλη ευκαιρία να αντικρύσουμε το πρόσωπο του Θεού. Δεν θέλει να μας τοποθετήσει υψηλότερα, αλλά να μας μάθει ότι είμαστε άνθρωποι και έχουμε πρόσωπο και έχουμε ανάγκη να μην αποστρέφουμε το πρόσωπό μας από τους άλλους. Όταν ζητούμε από τον Θεό να είναι βοηθός και σκεπαστής στη ζωή μας, τότε δεν μπορούμε εμείς να το αρνούμαστε από τους συνανθρώπους μας και να αποστρέφουμε το πρόσωπό μας. Η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ένας μεγάλος αγώνας ανθρωπιάς, αγώνας για να αποκτήσουμε αγάπη και ανθρώπινο πρόσωπο και να ζήσουμε μέσα από την αγάπη και την δική μας Ανάσταση.»

Στο τέλος του Εσπερινού, τόσο οι ιερείς όσο και το πολυπληθές Εκκλησίασμα, πέρασαν και ασπάστηκαν το χέρι του Ποιμενάρχη τους, αιτούμενοι συγχωρήσεως και ανταλλάσσοντας, ως συνηθίζεται, τον ασπασμό της αγάπης και της συγχωρήσεως μεταξύ τους. Παράλληλα μοιράστηκε σε όλους ένα κερί, που συμβολίζει το εύπλαστο της ψυχής μας. Όπως το κερί λιώνει αθόρυβα και φωτίζει, έτσι και εμείς με τη Χάρη του Θεού θα πρέπει να «λειώνουμε » μέχρι τελευταίας πνοής, θυσιαζόμενοι για τον πλησίον μας. Τέλος συμβολίζει την αγάπη και την ειρήνη που πρέπει να χαρακτηρίζουν κάθε χριστιανό, επειδή το κερί καίγεται όταν φωτίζει, αλλά και παρηγορεί τον άνθρωπο με το φώς του μέσα στο σκοτάδι.

